

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 298/2018-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. októbra 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej spoločnosťou Jarabica, s. r. o., advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Jarabica, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 4/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED], na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 4/2009 p o r u š e n é b o l i .

2. Okresnému súdu Bratislava II vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 4/2009 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 475,05 € (slovom štyristosedemdesiatpäť eur a päť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť na účet spoločnosti Jarabica, s. r. o., advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 298/2018-10 zo 14. júna 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie s'ťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 4/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu s'ťažnosti predovšetkým vyplynulo:

«... S'ťažovateľ týmto prostredníctvom svojho advokáta podľa čl. 127 Ústavy SR a § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoUS“) podáva s'ťažnosť proti porušeniu:

- práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,

- práva sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

konaním Okresného súdu Bratislava II v konaní pod sp. zn. 1T/4/2009, ktorý od podania obžaloby zo dňa 14.01.2009 v predmetnej veci právoplatne doposiaľ nerozhodol, teda viac ako 8 rokov od začatia konania vo veci samej nebolo právoplatne vo veci rozhodnuté.

... Dňa 14.01.2009 bola na Okresný súd Bratislava II podaná príslušným prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava II obžaloba v trestnej veci.

Dňa 07.02.2014 bola sťažovateľom podaná Sťažnosť na prietahy v konaní, priamo na Okresný súd Bratislava II.

Odpoveďou zo dňa 06.03.2014 bolo predsedníčkou Okresného súdu Bratislava II skonštatované, že k prietahom v konaní nedošlo.

S takýmto konštatovaním nemožno súhlasiť. Napriek skutočnosti, že Okresný súd Bratislava II nariadil viacero pojednávaní, viaceré museli byť odročené pre dôvody na strane odporcu. Išlo najmä o nasledovné termíny pojednávaní:

14.05.2009 - nedostavil sa obžalovaný

23.06.2009 - odporca nezabezpečil predvedenie obžalovaného

16.03.2010 - nedostavil sa obhajca obžalovaného

20.05.2010 - nedostavili sa svedkovia

20.07.2010 - nedostavil za obžalovaný

05.10.2010 - neboli o termíne pojednávania upovedomení všetci účastníci konania

28.04.2011 - nevykázané predvolanie obžalovanému

09.06.2011 - nevykázané predvolanie obžalovanému

03.05.2012 - člen senátu sa nemohol zúčastniť pojednávania

29.11.2012 - neprítomný člen senátu

11.04.2013 - nedostavil sa obžalovaný

18.06.2013 - nevykázané predvolanie obžalovanému

17.09.2013 - nedostavil sa obžalovaný

Z vyššie popísaného priebehu konania je zrejmé, že od podania obžaloby vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté vo veci sťažovateľa viac ako 8 rokoch.

Máme za to, že od podania návrhu na začatie konania vo veci samej sťažovateľ aktívne pôsobil v danom konaní. Napriek tejto skutočnosti odporca nedokázal zabezpečiť, aby vo veci bolo rozhodnuté v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov, čím jednoznačne porušil naše právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň naše právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

Skutočnosť, že v konaní súd priebežne vykonával určité procesné úkony, nemôže ospravedlniť neskoro poskytnutú spravodlivosť, teda v skutočnosti odmietnutie poskytnutia spravodlivosti.

Máme za to, že je legitímnym očakávaním účastníka súdneho konania, že súd rozhodne nielen bez prieťahov, ale aj v časovom horizonte, ktorý zabezpečí právnu istotu všetkých účastníkov konania.

Tým, že odporca nekonal v predmetnom konaní tak, aby zabezpečil právnu istotu účastníkov konania, dostala sa sťažovateľka do ekonomických problémov pričom jej bol jej majetok zablokován v rámci exekučného konania.

Súdy jej podania, v ktorých sa domáha svojich práv, odmietajú pre nezaplatenie súdneho poplatku, jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodu, že pre porušenie jej základných práv nemôže disponovať svojim majetkom, sú tiež zamietané pre údajné „podnikateľské riziko“. Pre konanie v mimoriadnych opravných prostriedkoch pred Najvyšším súdom SR a Ústavným súdom SR je zastúpenie sťažovateľky právnym zástupcom obligatórne a podľa právneho systému SR neexistuje žiadna právne nárokovateľné bezplatne právne zastúpenie sťažovateľky - právnickej osoby ako je to u fyzických osôb. Celá ťarcha obrany sťažovateľky je prenášaná na jej konateľa/sťažovateľa a jeho majetok. Zákon a právny systém SR je systematicky používaný v rozpore s čl. 13, 14 a 17 Dohovoru. V súčasnosti je voči sťažovateľke vedených viacero exekúcií, voči ktorým sa sťažovateľka nevie brániť, a ktoré by nikdy nenastali, pokiaľ by bolo sťažovateľke umožnené, včas používať svoj legálne nadobudnutý majetok z predchádzajúceho obdobia, v súlade s jej legitímnymi očakávaniami, na svoju obranu a rozvoj svojho podnikania.

Nevykonanie súdnych rozsudkov obmedzuje prístup k spravodlivosti(I. ÚS 146/2010-32). Ohrozuje ochranu základných práv a zbavuje jednotlivcov účinnej súdnej ochrany. Pritom nevykonanie súdnych rozsudkov tak isto ohrozuje právny štát. Neprihliadnutie na chronologickú stránku porušení základných práv sťažovateľky má za následok porušenie základných práv jej konateľa/majiteľa. Odporca to nielenže nezohľadnil, ale priamo zneužil na právoplatné odsúdenie konateľa a majiteľa sťažovateľky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II č.k. 2T/92/2012. V práve Rady Európy zahŕňa právo na prístup k súdu právo, aby bolo rozhodnutie súdu vykonané bezodkladne. Nevýkonanie vnútroštátnych rozsudkov preto patrí do rozsahu pôsobnosti článku 6 EDLP. Prieťahy vo výkone rozsudku vedú takisto k porušeniu článku 6 (I. ÚS 363/2016-31, III. ÚS 21/2013-43, 1 T/4/2009). Štáty majú povinnosť zabezpečiť, aby boli právoplatné a záväzné rozsudky súdov vykonané. Ak možno prieťahy vo výkone alebo nevykonanie rozsudku pripísať štátu, vzniká nárok podľa článku 13 EDLP.

Právo na spravodlivý proces v primeranom čase je chránené článkom 6 EDLP, ako aj článkom 47 Charty základných práv EU. Požiadavka, aby sa konanie skončilo v primeranom čase, sa „vzťahuje na všetkých účastníkov súdneho konania a jej cieľom je chrániť ich pred nadmernými procesnými prieťahmi“. Nadmerné prieťahy ohrozujú dodržiavanie zásady právneho štátu a bránia v prístupe k spravodlivosti. Prieťahy v dosahovaní a výkone rozsudkov predstavujú procesnú prekážku v prístupe k spravodlivosti. Štáty musia nastaviť svoje právne systémy tak, aby umožnili svojim súdom dodržiavať povinnosť rozhodnúť o veciach v primeranom čase.

V konaní pod sp. zn. 1T/4/2009 Okresný súd Bratislava II rozhodne neposkytol súdnu ochranu a nezabezpečil právnu istotu účastníkov tohto konania, nakoľko nerozhodol v primeranej lehote bez prieťahov, čím nám zasiahol do nášho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a nášho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresný súd Bratislava II nielenže neposkytol súdnu ochranu a právnu istotu sťažovateľke, ale konal v priamom rozpore s čl. 13, 14 a 17 Dohovoru voči sťažovateľke.

... Vzhľadom na skutočnosť, že konaním odporcu došlo k významnému porušeniu našich základných práv, navrhujeme, aby nám Ústavný súd SR priznal aj primerané finančné zadostučinenie.

Prieťahy v konaní či nerozhodnutie v primeranej lehote Okresným súdom Bratislava II, ktorého úlohou je konať bez zbytočných prieťahov a rozhodovať v primeranej lehote, je vážnym zásahom do našich práv garantovaných ústavou.

Okresný súd Bratislava II pochybil spôsobením prieťahov a nerozhodnutím v primeranej lehote v trestnoprávnom konaní, v ktorom zastávame procesnú pozíciu poškodeného. Tým, že odporca nekonal bez zbytočných prieťahov a nerozhodol v primeranej lehote, nám neposkytol primeranú ochranu voči protiprávnemu konaniu tretích osôb, resp. nezabezpečil zamedzeniu trvaniu protiprávneho stavu. Súčasne nám minimálne sťažil, ak nie úplne znemožnil a to aj do budúcnosti, domáhať sa uplatnenia a aj reálneho vymoženía našich práv a nárokov od zodpovednej osoby. Najmä prinavrátienie našich majetkových hodnôt či prípadnej náhrady škody voči konkrétnej zodpovednej osobe.

Takýmto postupom, spôsobený prieťahmi a nerozhodnutím v primeranej lehote, odporca výraznou mierou zasiahol priamo aj do ďalších našich ústavou garantovaných práv a to najmä do práva vlastníť majetok a do práva podnikat'.

V danom prípade nie je možné hovoriť o tzv. podnikateľskom riziku, nakoľko v prípade zabezpečenia riadneho postupu v konaní IT/4/2009, kedy by bolo rozhodnuté riadne a včas, bola by nám daná šanca uplatniť si naše ekonomické záujmy voči konkrétnej zodpovednej osobe, čím by sme sa mohli vyhnúť nútenému ukončeniu/utlmeniu našich podnikateľských aktivít. Až následne v prípade neúspechu uplatňovania si našich ekonomických nárokov voči konkrétnej zodpovednej osobe, by bolo možné hovoriť o tzv. podnikateľskom riziku. Takúto „šancu“ uplatniť si naše ekonomické nároky voči zodpovednej osobe sme pochybením odporcu však doposiaľ nedostali.

Preto považujem za nedostatočné, ak Ústavný súd SR nálezom vysloví len porušenie našich základných práv. Naopak máme za to, že bude plniť nie len satisfakčný účinok, ale aj ochranný, represívny a preventívny účinok, ak nám Ústavný súd SR prizná primerané finančné zadostučinenie.

Vzhľadom na povahu veci, dĺžku konania a vzhľadom na doterajšiu rozhodovaciu prax považujeme za primeranú finančnú satisfakciu, ktorá bude zároveň plniť ochranný,

represívny a preventívny účinok sumu 2.000,- Eur za každý rok trvania vyššie uvedeného súdneho konania. Nižšia suma by nemala vzhľadom na povahu a intenzitu porušenia našich ústavou garantovaných práv preventívny účinok, nakoľko celková suma by nedosahovala hodnotu, ktorá by z psychologického hľadiska mohla zabezpečiť práve preventívny účinok priznaného finančného zadosťučinenia.

Súčasne máme za to, že ide o primeranú sumu, ktorá v konečnom dôsledku plní len satisfakčnú funkciu vzhľadom na predmet konania v ktorom došlo k porušeniu našich ústavou garantovaných práv a nejde ešte o sumu, ktorú by v tomto prípade bolo možné považovať aj ako nepriamu náhradu škody, prípadne iné plnenie v rozpore s povahou primeraného finančného zadosťučinenia priznaného Ústavným súdom SR.

Preto za celkovú primeranú finančnú satisfakciu za porušenie našich ústavou garantovaných práv Okresným súdom Bratislava II považujeme sumu 16.000,- eur.

... Zároveň žiadame, aby nám Ústavný súd SR v zmysle ust. § 36, ods. 2 ZoUS priznal náhradu trov konania.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti, ako aj na skutočnosť, že jediný možný právny prostriedok ochrany našich práv je ústavné konanie, v ktorom je našou zákonnou povinnosťou byť zastúpený advokátom, máme za to, že je správnym a spravodlivým priznať nám náhradu trov konania. Ak by odporca konal v súlade s ústavou, nikdy by nebolo potrebné vec priviesť až na Ústavný súd SR a teda by nám nikdy nevznikli trovy tohto konania. Aj preto máme za to, že plná miera zavinenia tohto konania a vzniku trov konania je na strane odporcu. Vzhľadom na uvedené považujeme za primerané, účelné a plne dôvodné priznať nám náhradu trov konania... Celková suma uplatňovanej náhrady za úkony právnej pomoci predstavuje sumu $2x (147,33 + 8,84) = 312,34$ Eur.

... Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Ústavný súd SR:

a)...

b) vo veci samej tejto sťažnosti vyhovel a vydal nasledovný nález:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo sťažovateľa na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Bratislava II v konaní pod sp. zn. 1T/4/2009 porušené bolo.

Okresnému súdu Bratislava II sa v konaní 1T/4/2009 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 16.000,- eur (slovom šesťnásť tisíc eur), ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 312,34 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Jarabicu, advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“»

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 87/2018 zo 4. júla 2018 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 30. júla 2018.

3.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla chronológiu úkonov vykonaných v danej veci a taktiež tieto relevantné skutočnosti:

„... Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 1T/4/2009 bola dňa 14.01.2009 podaná obžaloba na obvineného [REDAKOVANÉ] pre zločin krádeže spolupáchatelstvom, zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Po podaní obžaloby boli v uvedenej veci v pravidelných časových intervaloch vykonávané procesné úkony, najmä nariaďovanie termínov pojednávania na ktorých súd vec prejednával výsluchom predvolávaných svedkov, prokurátora, poškodeného, či obžalovaného. Viacero pojednávania bolo z dôvodu neospravedlnenej neúčasti svedkov, či samotného obžalovaného odročované na ďalšie termíny, čo spôsobovalo predĺženie konania, avšak nie zavinením, či nečinnosťou súdu.

Dňa 18.09.2013 bol vydaný príkaz na zatknutie obžalovaného, nakoľko sa na posledné pojednávania nedostavoval a obžalovaného sa nepodarilo predviesť na súdne pojednávanie ani prostredníctvom polície.

Dňa 06.03.2014 bola doručená správa z ústredia SIRENE o zadržaní obvineného, jeho umiestnení v justičnom zariadení v Rakúsku a táto bola predložená sudcovi na ďalší procesný postup.

Spisový materiál bol po zmene zákonného sudcu (z dôvodu preloženia zákonného sudcu na súd vyššieho stupňa - zmena Rozvrhu práce na rok 2015) pridelený na prejednanie a rozhodnutie novému zákonnému sudcovi dňa 09.01.2015. V predmetnej veci bolo pred zmenou zákonného sudcu vzhľadom na rozsiahlosť spisového materiálu (najmä dôkazných prostriedkov, ako veľký počet svedeckých výpovedí a listinných dôkazov) vykonaných celkovo 22 hlavných pojednávaní, pričom aj po zmene zákonného sudcu sa vo veci stále aktívne konalo až do 05.10.2016, kedy súd zisťoval pobyt obžalovaného. Následne od uvedeného obdobia až do 01.02.2018, kedy bol vytýčený termín hlavného pojednávania na deň 29.03.2018 neboli vykonávané zo strany súdu žiadne úkony. Dňa 23.05.2018 došlo k opätovnej zmene zákonného sudcu (v zmysle zmeny v rozvrhu práce z dôvodu zmeny v obsadení súdu sudcami), pričom hlavné pojednávanie sa dňa 24.05.2018 z dôvodu uvedenej zmeny neuskutočnilo.

K sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej spoločnosťou Jarabica, s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu uvádzam, že k prietahom v konaní došlo v období od 07.10.2016 (kedy súd zisťoval pobyt obžalovaného) až do 01.02.2018, kedy bol vytýčený termín hlavného pojednávania na deň 29.03.2018. Plynulosť predmetného súdneho konania bola ovplyvnená zmenou zákonného sudcu ako i zaťaženosťou sudcu a to počtom napadnutých vecí, vrátane pridelených reštančných vecí, ktorá skutočnosť vyplýva zo štatistických údajov.

Oznamujem Vám, že súhlasím s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti...“

3.2 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu v posudzovanom konaní zaujal toto stanovisko:

„1. Týmto výslovne súhlasíme s upustením od verejného pojednávania vo veci,

2. Zároveň zasielame stručné stanovisko k Vyjadreniu Okresného súdu Bratislava II v nasledovnom znení:

Máme za to, že samotné Vyjadrenie Okresného súdu Bratislava II len potvrdzuje porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR) a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).

Okresný súd Bratislava II sám identifikuje obdobie, kedy došlo k prietahom v súdnom konaní, aj keď podľa nášho názoru došlo k rozsiahlejším prietahom zo strany Okresného súdu Bratislava II.

Taktiež samotným výpočtom jednotlivých úkonov realizovaných a najmä nerealizovaných Okresným súdom Bratislava II je zrejmé, že Okresný súd Bratislava II nám nedokázal poskytnúť právnu ochranu, ako poškodeným v predmetnom trestnom konaní, v primeranej a očakávanej lehote, čím porušil naše právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd).“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu (ktorý si ústavný súd zapožičal) ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 1 T 4/2009:

Dňa 14. januára 2009 bola podaná na okresnom súde obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej len „prokurátor“) na obvineného [REDACTED] (ďalej len „obžalovaný“). Sťažovateľka si uplatnila škodu v adhéznom konaní.

Dňa 30. marca 2009 vyzval okresný súd obhajcu obžalovaného na predloženie splnomocnenia.

Dňa 30. marca 2009 vydal okresný súd opatrenie, ktorým pribral do konania tlmočníka.

Dňa 31. marca 2009 okresný súd stanovil termín verejného zasadnutia na 14. máj 2009.

Dňa 11. mája 2009 bola okresnému súdu doručená evidenčná karta vodiča (obžalovaného) zo strany Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava V.

Dňa 14. mája 2009 sa na okresnom súde uskutočnilo verejné zasadnutie, ktoré okresný súd z dôvodu neúčasti obžalovaného odročil na 23. jún 2009.

Dňa 9. júna 2009 bol okresnému súdu doručený súhlas prokurátora s predvedením obžalovaného.

Dňa 23. júna 2009 sa na okresnom súde uskutočnilo verejné zasadnutie, ktoré bolo z dôvodu nepredvedenia obžalovaného odročené na 20. august 2009.

Dňa 31. júla 2009 bol okresnému súdu doručený súhlas prokurátora s predvedením obžalovaného.

Dňa 20. augusta 2009 sa na okresnom súde uskutočnilo verejné zasadnutie, na ktorom nedošlo k uzavretiu dohody o vine a treste, pričom obhajca obžalovaného požiadal o výsluch svedkov. Okresný súd nariadil termín hlavného pojednávania na 17. september 2009.

Dňa 7. septembra 2009 bol okresnému súdu doručený súhlas prokurátora s predvedením obžalovaného.

Dňa 17. septembra 2009 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po prednese obžaloby, výsluchu obžalovaného a výsluchu svedkov odročené na 5. november 2009.

Dňa 5. novembra 2009 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu svedkov odročené na 21. január 2010 pre účely výsluchu svedkov a znalca.

Dňa 29. decembra 2009 bol okresnému súdu doručený súhlas prokurátora s predvedením obžalovaného.

Dňa 21. januára 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu znalca a výsluchu svedka odročené na 16. marec 2010 s tým, že budú predvolaní ďalší svedkovia.

Dňa 16. marca 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu ospravedlnenia obhajcu a neúčasti svedkov odročené na 20. máj 2010.

Dňa 20. mája 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výzve obžalovaného na doloženie mien a adries svedkov odročené na 20. júl 2010.

Dňa 20. júla 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neúčasť obžalovaného odročené na 5. október 2010 s tým, že bude predvolaný obžalovaný a predvedení svedkovia.

Dňa 23. júla 2010 vydal okresný súd uznesenie, ktorým rozhodol, že trestná vec sp. zn. 1 T 4/2009 a trestná vec sp. zn. 5 T 108/2010 sa spájajú na spoločné konanie a rozhodnutie pod sp. zn. 1 T 4/2009.

Dňa 5. októbra 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po zistení (zo spisu), že termín hlavného pojednávania 5. októbra 2010 nebol kanceláriou okresného súdu expedovaný, odročené na 7. december 2010.

Dňa 7. decembra 2010 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 17. február 2011 pre účely predvolania svedkov.

Dňa 16. februára 2011 okresný súd vyhotovil úradný záznam, v zmysle ktorého termín hlavného pojednávania 17. februára 2011 nebol kanceláriou okresného súdu expedovaný.

Dňa 17. februára 2011 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. apríl 2011.

Dňa 28. apríla 2011 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neúčasť obžalovaného a nevykázané doručenie predvolania odročené na 9. jún 2011 s tým, že obžalovaný bude predvedený.

Dňa 9. júna 2011 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre nepredvedenie obžalovaného políciou na pojednávanie odročené na 4. október 2011.

Dňa 29. júla 2011 okresný súd vydal opatrenie, ktorým ustanovil obžalovanému obhajcu.

Dňa 8. septembra 2011 bol okresnému súdu faxom doručený nesúhlas prokurátora s predvedením obžalovaného na pojednávanie.

Dňa 12. septembra 2011 zaslal okresný súd žiadosť Okresnému súdu Bratislava V o predvedenie obžalovaného.

Dňa 12. septembra 2011 bol okresnému súdu doručený nesúhlas prokurátora s predvedením obžalovaného na pojednávanie 4. októbra 2011.

Dňa 4. októbra 2011 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu obžalovaného odročené na 1. december 2011 s tým, že budú predvolaní a predvedení svedkovia.

Dňa 24. októbra 2011 bolo okresnému súdu doručené potvrdenie Zboru väzenskej a justičnej stráže o výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody obžalovaného.

Dňa 3. novembra 2011 bolo okresnému súdu doručené potvrdenie Zboru väzenskej a justičnej stráže o výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody obžalovaného.

Dňa 1. decembra 2011 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu svedkov, nariadení obmedzenia osobnej slobody a predvedení svedkov odročené na 28. február 2012.

V dňoch 6. a 7. decembra 2011 boli okresnému súdu doručené odpovede z Obvodného oddelenia Policajného zboru Šamorín a Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava II k žiadostiam o predvedenie svedkov na termín hlavného pojednávania.

Dňa 16. januára 2012 bol pred okresný súd predvedený jeden zo svedkov, ktorý bol vypočutý a prepustený zo zadržania na slobodu.

Dňa 23. januára 2012 bol pred okresný súd predvedený jeden zo svedkov, ktorý bol vypočutý a prepustený zo zadržania na slobodu.

Dňa 28. februára 2012 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu predvedeného svedka a ďalších predvolaných svedkov odročené na 3. máj 2012 pre účely predvolania svedka a predvedenia svedka.

Dňa 1. marca 2012 bolo okresnému súdu doručené potvrdenie Zboru väzenskej a justičnej stráže o výkone väzby a výkone trestu odňatia slobody obžalovaného.

Dňa 17. apríla 2012 bol okresnému súdu doručený súhlas prokurátora s predvedením svedka.

Dňa 3. mája 2012 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti prísediacich odročené na 24. máj 2012.

Dňa 7. mája 2012 bol okresnému súdu doručený súhlas prokurátora s predvedením svedka.

Dňa 24. mája 2012 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu svedka odročené na 20. september 2012 pre účely predvolania svedkov.

Dňa 20. septembra 2012 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo z dôvodu neprítomnosti prísediacej (praceneschopnosť) a nesúhlasu obžalovaného so zmenou jedného prísediaceho odročené na 29. november 2012.

Dňa 29. novembra 2012 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neúčast' prísediacej (dlhodobá praceneschopnosť) a ospravedlnenie druhej prísediacej odročené na 7. február 2013.

Dňa 4. februára 2013 bolo okresnému súdu zo strany Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov doručené oznámenie o prepustení obžalovaného z výkonu trestu odňatia slobody.

Dňa 7. februára 2013 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo po výsluchu obžalovaného odročené na 11. apríl 2013 pre účely predvolania svedkov.

Dňa 5. apríla 2013 bolo okresnému súdu zo strany riaditeľa Nemocnice pre obvinených a odsúdených Trenčín doručené oznámenie o nemožnosti predvedenia svedka.

Dňa 11. apríla 2013 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neúčast' obžalovaného odročené na 18. jún 2013.

Dňa 18. júna 2013 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neúčast' obžalovaného a nevykázané doručenie predvolania odročené na 17. september 2013.

Dňa 10. septembra 2013 bola okresnému súdu doručená správa Obvodného oddelenia Policajného zboru Senec k žiadosti o predvedenie obžalovaného, ktorý sa mal t. č. zdržiavať v zahraničí.

Dňa 17. septembra 2013 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neúčast' obžalovaného odročené na neurčito s tým, že na obžalovaného bude vydaný príkaz na zatknutie.

Dňa 18. septembra 2013 vydal okresný súd príkaz na zatknutie na obžalovaného.

Dňa 6. marca 2014 bolo okresnému súdu faxom doručené oznámenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava, oddelenia pátrania o mieste pobytu obžalovaného, ktorý sa nachádzal v justičnom zariadení v Rakúsku.

Dňa 21. marca 2014 okresný súd zaslal výzvu obžalovanému na oznámenie, či trvá na osobnej prítomnosti na hlavnom pojednávaní.

Dňa 21. marca 2014 zaslal okresný súd dožiadanie do cudziny – žiadosť o doručenie listín obžalovanému do väznice v Rakúsku.

Dňa 7. apríla 2014 bolo okresnému súdu doručené oznámenie obžalovaného, ktorý uviedol, že trvá na účasti na hlavnom pojednávaní.

Dňa 22. mája 2014 okresný súd zaslal výzvu obžalovanému, aby oznámil súdu prepustenie z väznice v Rakúsku.

Dňa 22. mája 2014 okresný súd zaslal dožiadanie do cudziny – žiadosť o doručenie listín obžalovanému do väznice v Rakúsku.

Dňa 27. júna 2014 bol okresným súdom daný spis na lehotu 2 mesiacov.

Dňa 22. septembra 2014 bol okresným súdom daný spis na lehotu 2 mesiacov.

Dňa 14. novembra 2014 okresný súd zaslal dožiadanie do cudziny – žiadosť o doručenie listín obžalovanému – urgencia obžalovanému na oznámenie termínu prepustenia z výkonu trestu a adresy na doručovanie.

Dňa 27. novembra 2014 bolo okresnému súdu doručené upovedomenie väznice v Rakúsku o prepustení obžalovaného.

Dňa 9. januára 2015 vydal okresný súd opatrenie, ktorým prikázal vec inému sudcovi – zmena zákonného sudcu z dôvodu preloženia zákonného sudcu na súd vyššieho stupňa (zmena rozvrhu práce na rok 2015).

Dňa 2. februára 2015 okresný súd vykonal šetrenie pobytu obžalovaného.

Dňa 8. marca 2015 bol okresným súdom stanovený termín hlavného pojednávania na 12. máj 2015.

Dňa 23. apríla 2015 bolo okresnému súdu doručené podanie obžalovaného nazvané „sťažnosť“.

Dňa 12. mája 2015 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 8. september 2015.

Dňa 12. mája 2015 vydal zákonný sudca pokyn sudcu na doplnenie registra trestov.

Dňa 25. mája 2015 zaslal okresný súd výzvu na zapožičanie spisu z Krajského súdu v Bratislave.

Dňa 29. mája 2015 bolo okresnému súdu doručené oznámenie Krajského súdu v Bratislave, že spis nie je možné zaslať, pretože sa nachádza na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky.

Dňa 24. júla 2015 zaslal okresný súd opätovnú žiadosť Krajskému súdu v Bratislave o zapožičanie spisu.

Dňa 29. júla 2015 bolo okresnému súdu doručené oznámenie Krajského súdu v Bratislave, že spis nie je možné zaslať, keďže sa naďalej nachádza na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky.

Dňa 8. septembra 2015 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. november 2015 pre účely pripojenia spisov.

Dňa 12. novembra 2015 sa hlavné pojednávanie neuskutočnilo z dôvodu zmeny v rozvrhu práce – úradný záznam z 1. decembra 2015.

Dňa 23. februára 2016 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené na 21. apríl 2016 pre účely pripojenia spisov.

Dňa 29. februára 2016 zaslal okresný súd žiadosť Krajskému súdu v Bratislave o zapožičanie spisu sp. zn. 2 Ntc 11/2013.

Dňa 21. apríla 2016 sa na okresnom súde uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu neúčasti obžalovaného na neurčito s tým, že bude zisťovaný pobyt obžalovaného.

Dňa 7. októbra 2016 okresný súd vykonal šetrenie pobytu obžalovaného.

Dňa 17. augusta 2017 okresný súd stanovil termín hlavného pojednávania na 31. október 2017, ktorý však nebol expedovaný.

Dňa 1. februára 2018 okresný súd stanovil termín hlavného pojednávania na 29. marec 2018.

Dňa 27. februára 2018 okresný súd ustanovil obžalovanému nového obhajcu.

Dňa 29. marca 2018 bolo hlavné pojednávanie z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu (zdravotné dôvody) odročené na 24. máj 2018.

Dňa 23. mája 2018 došlo k zmene zákonného sudcu v trestnej veci obžalovaného – zmena v obsadení súdu sudcami (zmena rozvrhu práce) – úradný záznam z 23. mája 2018.

Dňa 24. mája 2018 sa na okresnom súde malo uskutočniť hlavné pojednávanie, ktoré sa z dôvodu zmeny zákonného sudcu neuskutočnilo.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 4/2009 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky v procesnom postavení poškodenej na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci

v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

10. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

10.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že neprimeraná dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predsedníčka okresného súdu, ale ani zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení nepoukázali na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

10.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky (jej zástupcov) v preskúvanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetných konaniach k zbytočným prietáhom. Zbytočné prietahy v napadnutom konaní teda neboli vyvolané správaním sťažovateľky.

10.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a predovšetkým konštatuje, že doterajšie celkové trvanie (9 rokov a 9 mesiacov) napadnutého konania (od 14. januára 2009) bez právoplatného rozhodnutia je už samo osebe neprimerané. Okresný súd pritom (aj podľa vyjadrenia predsedníčky okresného súdu)

bol v posudzovanej veci bez akýchkoľvek zákonných dôvodov dlhodobo nečinný, konkrétne od 7. októbra 2016 do 1. februára 2018 (1 rok a 3 mesiace).

Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna a neefektívna (nesústredená) činnosť všeobecného súdu môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09).

Za nesústredenú a neefektívnu činnosť okresného súdu treba označiť minimálne obdobie jedného roka v súvislosti so zmarením pojednávani z dôvodu, že termín hlavného pojednávania nebol kanceláriou okresného súdu trikrát expedovaný (5. októbra 2010, 17. februára 2010 a 31. októbra 2010) a opakovane nebola zabezpečená účasť prísediacich na pojednávaniach. Uvedená nečinnosť, resp. neefektívna činnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas viac ako dvoch rokov súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako poškodená v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci a správania účastníkov, ale v dôsledku postupu súdu. Na „objektívne okolnosti“, teda na opakovanú „zmenu zákonného sudcu ako i zaťaženosť sudcu“, na ktorú v danej veci poukázala predsedníčka okresného súdu, nebolo možné prihliadať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach viackrát vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa pre tento účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných prietahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03). Okrem uvedeného ústavný súd opakovane

zdôraznil, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Pri posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti preto nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení okresného súdu (I. ÚS 6/06).

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

11. V nadväznosti na uvedený výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

12. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať finančné zadosťučinenie vo výške 16 000 €, pričom poukázala najmä na to, že „Tým, že odporca nekonal v predmetnom konaní tak, aby zabezpečil právnu istotu účastníkov konania, dostala sa sťažovateľka do ekonomických problémov pričom jej bol jej majetok zablokovaný v rámci exekučného konania.“

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky považuje za primerané vo výške 2 000 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (napr. II. ÚS 67/03).

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

13. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti z 5. júna 2017 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 30. júla 2018). Za dva úkony vykonané v roku 2017 patrí odmena v sume dvakrát po 147,33 € a režijný paušál v sume dvakrát po 8,84 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2018 patrí odmena v sume 153,50 € a režijný paušál v sume 9,21 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia pre sťažovateľku predstavujú celkove sumu 475,05 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľkou rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

14. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018